

De artistieke praktijk van ICK

Is de choreografische benadering van Emio Greco en Pieter Scholten geschikt voor basisscholieren? Susanne Marx – verbonden aan Theaterschool Amsterdam – deed er onderzoek naar. ‘Voelen aan een stekelig balletje met de ogen dicht. Het maakte een jongen met zijn hele lichaam aan het bewegen, van hoekig naar rond.’

TEKST **Ruth Naber**

Wat heb je onderzocht?

‘Ik werkte met een team van de opleiding Docent Dans, waar ik docent en onderzoeker ben, en ICKamsterdam. We onderzochten of de benadering van beweging waar Greco en Scholten mee werken in hun artistieke praktijk, geschikt is voor kinderen in de leeftijd van tien tot twaalf jaar. We ontwikkelden een lessenreeks, met deze benadering als uitgangspunt.’

Wat was de aanleiding hiervoor?

‘Greco en Scholten vieren dit jaar hun twintigjarig jubileum. Ter ere daarvan wilden ze onder andere een *toolkit* ontwikkelen: educatief dansmateriaal, gebaseerd op hun werk. Ze vroegen de opleiding om met hen te onderzoeken hoe zo’n toolkit vorm kan krijgen. Wij vinden het belangrijk om het actuele werk van danskunstenars te vertalen naar de educatieve praktijk. Daarom gingen

we de samenwerking aan. Maar vooral ook omdat zij met hun werk iets gemeenschappelijks oproepen. Ze nemen in hun choreografieën niet zozeer de individuele excellentie van iedere danser als uitgangspunt, maar eerder de gezamenlijkheid. Van daaruit worden de individuele verschillen van dansers zichtbaar. Als publiek voel je dat ook. Collectiviteit – een dansbenadering vanuit gezamenlijkheid – is in danseducatie ook belangrijk. Het is een speerpunt in onze opleiding. Net als ‘transculturaliteit’, het idee dat je culturele identiteit veranderlijk is. Ook dat hebben we ervaren in het werk van Greco en Scholten. Dit onderzoek is belangrijk voor het ontwikkelen van ons lesprogramma, naast een ander onderzoek naar de contemporary African dance van choreografen Patrick en Germaine Acogny.’

Hoe gingen jullie te werk?

We onderzochten twee systemen van Greco en Scholten. De workshop *Double Skin*

Double Mind (DSDM) en de *Prechoreographic Elements*. Deze vertaalden we in lessen die we op twee basisscholen gaven. Die lessen evalueerden we.

DSDM is een flexibele structuur waarbinnen je tot beweging komt. Denk aan een warming up, een ontwikkeling naar bewegingsfrases. Onze docenten – studenten Joske Daamen en Ingeborg Nijboer van de opleiding – gaven les in een kring. Ze begonnen met de kinderen vanuit ademen, dan springen, dan het verlengen van bewegingen en uiteindelijk deelden ze in de ruimte de energie. De bewegingen kwamen vooral uit de kinderen zelf. Op die leeftijd zijn ze bezig met hun uiterlijk en bij welke groep ze horen. Het lichaam groeit snel. Ze ontwikkelen een identiteit. De meiden willen vaak Beyoncé dansen en jongens hiphop. Helemaal niets op tegen. Daar werk ik ook mee als choreograaf. Maar de bewegingen zijn dan niet van jezelf.

De *Prechoreographic Elements* zijn woorden, beelden die beweging oproepen. We hebben ze vertaald voor kinderen. Zo was daar bijvoorbeeld de ‘ronde bal’. De kinderen stelden zich een bal voor – een concreet begrip voor ze – die ze van hun ene hand in de andere lieten overgaan, achterlangs enzovoorts. Op een gegeven moment ‘slikten’ ze die bal in en ging hij door het lichaam. Zo

